

Nic(ota) jako *arché*

Jestliže přijmeme za svou myšlenku, že všechno skutečné se děje, že svět je dění, a dále, že toto dění spočívá v událostech (pravých i nepravých), pak musíme dříve nebo později dospět k závěru, že každá událost musí nějak začít, proběhnout a posléze skončit. Pokud pravá událost (tj. pravé jsoucno) pojme či zahrne do svého průběhu ještě průběh jiných událostí/jsoucen, můžeme pochopitelně zjišťovat, že leccos z určité události této události předcházelo, podobně jako naopak leccos může ještě pokračovat ve svém běhu i poté, co ona dočasně je v sobě (v sebe) integrující událost již skončila. To však nám nesmí zastřít skutečnost, že každá pravá událost/pravé jsoucno musí jak svůj průběh, tak i eventuelní (ale nejčastěji se vyskytující) dočasnou (a někdy jen relativní) integraci jiných událostných dění sama vykonávat, a to od samého počátku, a až do samého (svého) konce. Ani začátek (počátek), ani konec jsoucna/události tím ovšem není relativizován ani oslaben, neboť vždycky musíme počítat s tím, že nějaké jeho (její) složky či součásti mohou mít svůj vlastní počátek ještě dříve než samo toto jsoucno/událost, stejně jako některé takové složky či součásti mohou přetrvávat ještě i potom, co samo jsoucno/událost již skončilo. Nic z toho, co nějaké události předcházelo, nemůže být považováno za „příčinu“ jejího skutečného počátku (ledaže by vůbec nešlo o svébytnou událost); takže každá skutečná událost/jsoucno počíná tím, že vzniká (stává se skutečností) z „ničeho“. A naprosto analogicky každá taková událost končí v „ničem“ resp. do „ničeho“, a to bez ohledu na to, že z ní ještě nějakou dobu „zůstávají“ nějaké „pozůstatky“, relikty, které do jejího průběhu byly nějak spolu-pojaty, vintegrovány, zapojeny, ale nyní toto zapojení bylo ukončeno, zrušeno (v některých případech mluvíme o tom, že ona proběhnuvší a nyní končící událost/jsoucno se začala „rozkládat“). Tak dospíváme k pochopení, že vše, co yse děje, začíná (vzniká) z „ničeho“, a po té, co proběhne, zase do „ničeho“ zaniká, v „ničem“ končí. A tak si můžeme klást otázku: znamená tato okolnost, že to, co v ničem počíná a do ničeho opět končí, je po celou dobu svého průběhu „ničím“? Každodenní zkušenost by nás ovšem usvědčovala z omylu: to, že události/jsoucna mohou na sebe reagovat, mohou na sebe navazovat a dokonce mohou vytvářet (spolu s jinými) jakási složitější, komplikovanější události/jsoucna, z nichž některá mohou být dokonce daleko trvalejší než ta původní, nižší, ale že i ta nejtrvalejší mohou zase vytvářet události/jsoucna ještě komplikovanější (komplexnější), byť méně trvalá – to vše svědčí jednoznačně pro to, že celý obrovský, složitě uspořádaný (i chaotický) svět všech skutečností není žádnou pouhou „nicotou“, i když svůj původ v „nicotě“ nepochybně má a i když vposledu v nicotě jednou (asi) skončí.

(Písek, 140424-1.)